

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/56/2018
Identifikačné číslo spisu:	6112010674
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. František Mozner
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6112010674.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci proti obvinenému S. D. a spol. pre pokračovací zločin krádeže sčasti dokonanej a sčasti v štádiu pokusu podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), b), e) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák. a iné na neverejnom zasadnutí konanom 27. marca 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného S. D. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2017, sp. zn. 4To/22/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného S. D. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) z 26. októbra 2015, sp. zn. 4T/66/2012, bol obvinený S. D. uznaný za vinného v bodoch 1) a 5) obžaloby z pokračovacieho zločinu krádeže sčasti dokonanej a sčasti v štádiu pokusu podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), b), e) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. i) Tr. zák., ktorý spáchal v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., zločinom poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. a s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

- obvinení S. D., S. Š., O. S. a K. X. ako členovia organizovanej skupiny (§ 129 ods. 2 Tr. zák.) spolu s W. Ď. dňa 24. marca 2010 vo večerných hodinách prišli do obce N., kde sa rozdelili tak, že svedok W. Ď. a obvinený K. X. ako tzv. „stojky“ zabezpečovali bezpečnosť a obvinení S. D., S. Š. a O. S. išli k miestu, kde sa nachádzal bankomat, pričom v presnejšie nezistenom čase medzi 01.00 až 02.00 hod. dňa 25. marca 2010, po preskočení brány rodinného domu na R. N. H. č. XX a odtrhnutí visiacej zámky na humne, odcudzili tam odložený rebrík, za pomoci ktorého z budovy Domu služieb na Námestí SNP v obci N. najprv odstránili sirénu alarmu, zastreikali objektív bezpečnostnej kamery, poškodili 3 ks obecného osvetlenia v blízkosti objektu, následne mechanicky prerušili telekomunikačné vedenie umiestnené na vonkajšej strane budovy vrátane obecnej káblovej televízie, čím došlo k prerušeniu telekomunikačného spojenia šiestich účastníckych staníc a televíznej stanice, potom pejsrom vypáchili vchodové dvere budovy, ktorými sa dostali ku zadnej strane bankomatu zn. PREMS mod. N., série

XXX XXXX, part. no.: XXX-XXXXXXXX-D., na ktorom rozbrusovačkou rozpíli jeho zadnú časť a tak odcudzili finančnú hotovosť vo výške 61.010,- eur, pričom poškodili a odstránili aj záznamové a zabezpečovacie zariadenie bankomatu, čím spôsobili spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s. (Dexia banka Slovensko a.s. do 31. decembra 2011), so sídlom ul. Hodžova č. 11, Žilina, IČO: 31 575 951, škodu krádežou hotovosti vo výške 61.010,- eur, škodu poškodením zariadenia vo výške 2.500,- eur; obci N. škodu poškodením vchodových dverí vo výške 33,- eur a poškodením 3 ks verejného osvetlenia a káblovej obecnej televízie škodu vo výške 300,- eur; spoločnosti PPRINTEC SLOVAKIA spol. s r. o., so sídlom ul. Šustekova č. 49, Bratislava, IČO: 35 702 044, škodu poškodením bankomatu vo výške 8.182,22 eura; spoločnosti Slovak Telekom a. s., so sídlom ul. Karadžičova č. 10, Bratislava, IČO: 35 763 469, škodu poškodením telekomunikačného vedenia vo výške 588,05 eura a majiteľovi rodinného domu na R.. N. H. č. XX, N. A. N., nar. XX. V. XXXX, trvale bytom na ul. J. č. XX, J. - A. H., škodu krádežou rebríka vo výške 39,83 eura a škodu poškodením visiaceho zámku vo výške 4,78 eura,

- obvinení S. D., A. D. a S. Ď. ako členovia organizovanej skupiny (§ 129 ods. 2 Tr. zák.), spolu s K. I., W. Ď. a K. J. dňa 23. augusta 2010 vo večerných hodinách prišli k obci N. na 3 motorových vozidlách, kde sa rozdelili tak, že W.Ó. Ď. a K. J. spolu s obvineným S. Ď. zabezpečovali ako „stojky“ bezpečnosť a obžalovaní S. D. a A. D. spolu s K. I. išli ku miestu, kde sa nachádzal bankomat, v čase okolo 02.00 hod. dňa 24. augusta 2010 prišli k pohostinstvu č. XX-XXX, kde montážnou penou zastriekali poplašné zariadenie umiestnené na hornom pravom rohu budovy z východnej strany, vylomili vchodové dvere na pohostinstve v oblasti zámku, ako aj visiaci zámok na dverách, vnikli do pohostinstva, kde poškodili skrinky poplášnej signalizácie umiestnené za barovým pultom, ako aj vedľa bankomatu Poštovej banky a. s., následne sa pokúšali vypáčiť bankomat, čo sa im však nepodarilo, nakoľko sa spustila signalizácia a z miesta činu ušli, čím svojím konaním spôsobili škodu na zariadení poškodením poplašného zariadenia vo výške 30,77 eura ku škode T. N., nar. XX. S. XXXX, bytom K., K. S. č. XXXX/X a škodu na bankomate pre spoločnosť First Data Slovakia s.r.o. so sídlom Bratislava ul. Röntgenova č. 1, IČO: 31 372 074 vo výške 6.640,20 eura, pričom v bankomate sa v tom čase nachádzala hotovosť vo výške 13.270,- eur, ktorú sa im nepodarilo odcudziť.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h), § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, § 46 Tr. zák. úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Čadca z 3. septembra 2014, sp. zn. 3T 83/2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

- Zároveň podľa § 287 ods.1 Tr. por. uložil obvinenému S. D. spolu s obvinenými S. Š., O. S. a K. X. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným: Prima banka Slovensko, a. s. škodu vo výške 63.510,- eur, obci Pliešovce škodu vo výške 333,- eur, PRINTEC SLOVAKIA spol. s r.o. škodu vo výške 8.182,22 eur, Slovak Telekom a. s. škodu vo výške 588,05 eura

- Naproti tomu prvostupňový súd obvineného S. D. podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil spod bodov 2), 3) a 4) obžaloby prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 21. júna 2012, sp. zn. XIV Gv 16/11.

- Uvedený rozsudok okresného súdu napadli prokurátor a obvinený S. D. (spolu s ďalšími obvinenými) odvolaniami, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 8. novembra 2017, sp. zn. 4To/22/2016, podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

- Proti tomuto uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému S. D. doručené 21. marca 2018 a jeho obhajcovi 17. januára 2018, podal obvinený prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu 17. mája 2018 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g), h), i) Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený v rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) Tr. por. [nesprávne označených ako § 372 ods. 1 písm. c), g) Tr. por.,

pozn.] namietal nezákonnosť čítania výpovede obvineného K. X. z prípravného konania, a to z 10. novembra 2011, keďže predmetný výsluch bol vykonaný bez toho, aby o ňom obhajcovia boli upovedomení. Prvostupňový súd považoval túto námietku za neopodstatnenú, keďže podľa jeho názoru práva obvinených nemohli byť týmto postupom dotknuté z dôvodu, že obhajoba mala možnosť na hlavnom pojednávaní vypočuť tohto svedka a klásť mu otázky. S uvedeným názorom prvostupňového súdu však obvinený nesúhlasí, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 19. novembra 2012, sp. zn. 2 Tdo V 16/2011, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 4/2013, v zmysle ktorého „obvinený, resp. jeho obhajca, musí mať vždy reálnu možnosť uplatniť právo na obhajobu a je len na ňom, či ho využije. Obvinený tak môže urobiť až potom, ako bol riadne upovedomený o čase a mieste vykonania výsluchu konkrétneho svedka. Iba všeobecné poučenie obvineného a jeho obhajcu o možnosti zúčastniť sa vyšetrovacích úkonov podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. por. nemožno považovať za dostatočné, lebo takéto poučenie nezohľadňuje povinnosť policajta, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 213 ods. 3 Tr. por., ani podmienky čítania zápisnice o výpovedi svedka (spoluobvineného), vyplývajúce z § 263 ods. 3, ods. 4 Tr. por. Tieto ustanovenia úzko súvisia a musia byť aplikované v jednote a nie izolovane.“ Obvinený taktiež poukázal na to, že zákonným predpokladom pre prečítanie výpovede obvineného z prípravného konania v zmysle § 258 ods. 4 Tr. por. je to, aby bol skorší výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku, čo však podľa jeho názoru vo vzťahu k predmetnému výsluchu splnené nebolo, pretože obvinení ani ich obhajcovia o výsluchu neboli upovedomení, z čoho je zrejmé, že výsluch nebol vykonaný zákonným spôsobom. Navyše, právo obhajoby vykonať výsluch obvineného K. X. na hlavnom pojednávaní bolo podstatne znížené z dôvodu, že tento obvinený si na hlavnom pojednávaní nepamätal na predmetný skutok a z tohto dôvodu súd vychádzal len z prečítanej zápisnice o jeho výsluchu z prípravného konania. Týmto postupom došlo podľa obvineného k porušeniu princípu rovnosti zbraní, ktorý je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže výsluch obvineného X. reálne vykonávali len orgány činné v trestnom konaní a aj napriek tomu sa stal jedným z usvedčujúcich dôkazov, z ktorých vychádzali konajúce súdy (v tejto súvislosti obvinený poukázal aj na uznesenie najvyššieho súdu z 15. marca 2017, sp. zn. 3 Tdo 82/2016). Zároveň, v zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 26/2013, uverejneného v Zbierke pod č. 89/2014, mal prokurátor po tom, ako obvinený X. vyhlásil, že si nepamätá skutkové okolnosti prípadu, tohto obvineného opätovne vyzvať na súvislú výpoveď, pričom ak tak nekonal, mala tak podľa dovolateľa postupovať predsedníčka senátu.

Ďalším dôvodom zakladajúcim nezákonnosť prečítanej výpovede obvineného X. je podľa obvineného aj to, že jemu, ani ostatným spoluobvineným nebolo postupom podľa § 271 ods. 1 Tr. por. umožnené vyjadriť sa k tomuto dôkazu, čím došlo zásadným spôsobom k porušeniu práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ako aj k tomu, že prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, čo napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Za nezákonné dôkazy považuje dovolateľ aj dôkazy získané z (podľa neho nezákonne) uskutočnených domových prehliadok, pričom poukázal najmä na domovú prehliadku vykonanú u seba ako aj u ďalších obvinených a zdôraznil, že zápisnice z domových prehliadok, ako aj podnety na ich vydanie boli prečítané na hlavnom pojednávaní 30. apríla 2014, avšak na tomto hlavnom pojednávaní neboli prečítané návrhy prokurátora na vydanie príkazu na domové prehliadky (pričom na uvedenom podľa obvineného nič nemení ani to, že na hlavnom pojednávaní boli oboznámené podnety vyšetrovateľa na vydanie návrhu na vykonanie domových prehliadok, keďže podnet vyšetrovateľa je potrebné odlíšiť od návrhu prokurátora), a v tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. júna 2013, sp. zn. 4 To 3/2012. Obvinený tiež namieťa, že príkazy na domové prehliadky nie sú v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, keďže sudca pre prípravné konanie sa v rámci nich vôbec nezaoberal tým, či existovali aj iné, miernejšie prostriedky zásahu do práva na súkromie (poukazuje pritom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 114/2012, ako aj na uznesenie najvyššieho súdu z 29. apríla 2015, sp. zn. 4 To 10/2013). Z uvedeného je podľa obvineného zrejmé, že nakoľko príkazy na domové prehliadky nezohľadňujú ústavný princíp proporcionality,

domové prehliadky vykonané na základe takýchto príkazov sú nezákonné, čím je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Obhajoba na hlavnom pojednávaní taktiež namietala nedostatok súhlasu s prehliadkou osobného motorového vozidla obvineného Jána Štrbu, na čo prokurátorka reagovala tým spôsobom, že na hlavnom pojednávaní 4. decembra 2013 predložila písomný záznam z 25. mája 2011 ohľadom preukázania súhlasu na prehliadku, pričom tento záznam prvostupňový súd založil do spisu (na č. l. 3275 spisu). Uvedený záznam však nebol oboznámený ako listinný dôkaz na hlavnom pojednávaní podľa § 269 Tr. por. a z tohto dôvodu nebolo obvineným umožnené postupom podľa § 271 ods. 1 Tr. por. vyjadriť sa k tomuto dôkazu. Obvinený zároveň nesúhlasí s tvrdením prvostupňového súdu, že súhlas prokurátora nemusí byť odôvodnený, keďže podľa jeho názoru by bolo v rozpore s logikou veci, ako aj cieľom sledovaným zákonodarcom, ak by súd musel spĺňať väčšie nároky pri zasahovaní do práva jednotlivcov než hierarchicky nižšie postavený orgán, ktorým je prokurátor. Na základe uvedeného považuje obvinený aj dôkazy získané z tejto prehliadky za nezákonné.

Vo vzťahu k príkazu na prehliadku motorového vozidla Audi A8, ktorého užívateľom bol obvinený D., tento doplnil, že uvedený príkaz mu nebol doručený zákonným spôsobom, čo je zrejmé z doručenky, ktorá neobsahuje dátum doručenia.

Za nezákonne získané dôkazy považuje obvinený aj dôkazy získané z rekognícií oboznámených na hlavnom pojednávaní 30. apríla 2014, a to z dôvodu, že vykonané rekognície nemajú žiaden dôkazný význam, pretože stotožňujúce osoby najprv nepopísali vzhľad podozrivej osoby, táto im bola priamo ukázaná, z čoho je podľa obvineného zrejmé, že uvedené rekognície nemôžu slúžiť ako podklad pre uznanie jeho viny. Rovnako tak obvinený namietá aj zákonnosť získaných previerok výpovedí, keďže o niektorých z nich neboli upovedomení obhajcovia, ktorí sa na nich následne nemohli zúčastniť, čo z nich s poukazom na § 213 ods. 2, ods. 3 Tr. por. robí nezákonne získané dôkazy.

Obvinený v podanom dovolaní osobitne namietá nezákonnosť výsluchov tzv. spolupracujúcich svedkov W. Ď. a K. J., pričom v tejto súvislosti poukazuje na to, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 21. novembra 2012 je zrejmé, že v rámci odstraňovania rozporov bola prečítaná zápisnica o výsluchu svedka W. Ď. z prípravného konania, hoci tento výsluch nebol vykonaný zákonným spôsobom, keďže pred začiatkom výsluchu v prípravnom konaní nebol v zmysle § 132 ods. 1 veta prvá Tr. por. zisťovaný pomer svedka k veci alebo k stranám konania. Taktiež na hlavnom pojednávaní 21. novembra 2012 nebol pred začiatkom výpovede zisťovaný pomer svedka k ostatným obvineným a poškodeným ako stranám trestného konania, čo podľa obvineného robí túto výpoveď svedka nezákonnou. Rovnako tak aj vo vzťahu k svedkovi K. J. obvinený poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní boli prečítané zápisnice o výsluchu tohto svedka z prípravného konania, hoci v prípravnom konaní nebol zisťovaný pomer svedka k obvineným a ostatným procesným stranám (tento pomer bol zisťovaný len pri výsluchu svedka K. J. na hlavnom pojednávaní pričom svedok v tejto súvislosti uviedol, že v blížšom vzťahu s obvinenými nie je a vie čo je predmetom konania).

Zásadné porušenie svojho práva na obhajobu vidí obvinený aj v tom, že na hlavnom pojednávaní navrhol znalecké skúmanie psychického stavu svedka W. Ď. za účelom posúdenia vierohodnosti tohto svedka, čomu však prvostupňový súd nevyhovel. V tejto súvislosti tiež zdôraznil, že len z výpovede tohto svedka bolo možné vyvodiť jeho účasť na skutkoch pod bodom 1) a 5) obžaloby, pričom bez súčinnosti súdu nemohol znalecké skúmanie iniciatívne zabezpečiť ani sám obvinený.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. [nesprávne označený ako § 372 ods. 1 písm. h) Tr. por., pozn.] obvinený uviedol, že konajúce súdy v podstate len mechanicky vychádzali zo zákonnej sadzby stanovenej Trestným zákonom, avšak nezohľadnili konkrétne okolnosti týkajúce sa osoby obvineného, predovšetkým neprimeranú dĺžku trestného konania. Obvinený je zároveň toho názoru, že konajúce súdy nemali pri výmere trestu vychádzať z dolnej hranice trestnej sadzby, pretože táto odporuje čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie, pričom v tejto súvislosti poukázal na prejudiciálnu otázku predloženú Okresným súdom Bratislava II, ktorá sa na

Súdnom dvore vedie pod sp. zn. C-510/2017 s tým, že nakoľko táto vec nie je doposiaľ právoplatne skončená a bude mať vplyv aj na predmetnú trestnú vec, obvinený navrhol prerušiť dovolacie konanie za účelom predloženia obdobnej predbežnej otázky Súdnemu dvoru a podania návrhu na spojenie vecí podľa čl. 54 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. [nesprávne označený ako § 372 ods. 1 písm. i) Tr. por., pozn.] je v predmetnej veci podľa obvineného naplnený nesprávnym právnym posúdením skutku ako spáchaného organizovanou skupinou, pretože pojem „spáchaný organizovanou skupinou“ je právnym pojmom, ktorý musí byť uvedený v právnej vete, ale nesmie byť uvedený v tzv. skutkovej vete rozsudku. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 26. augusta 2014, sp. zn. 2 Tdo 38/2014, uverejnený v Zbierke pod č. 22/2015, v zmysle ktorého „skutková veta (popis skutku) nie je totožná s právnou vetou a spravidla nepoužíva terminológiu právnej vety (teda terminológiu dotknutého zákonného ustanovenia), aj keď sa niekedy použité výrazy a formulácie skutkovej a právnej vety nevyhnutne prekrývajú (zhodujú). Skutková veta však musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie.“ S poukazom na uvedené je obvinený toho názoru, že v prejednávanej veci neobsahuje skutková veta žiadne také skutkové okolnosti, na základe ktorých by bolo možné ustáliť, že skutok bol spáchaný organizovanou skupinou, pretože zo skutkových okolností nevyplýva, že by medzi obvinenými existovala určitá deľba úloh ani to, že by sa činnosť skupiny vyznačovala plánovitosťou a koordinovanosťou, ktoré by zvyšovali pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu tak, ako to predpokladá § 129 ods. 2 Tr. zák. Obvinený v tejto súvislosti doplnil, že podaná obžaloba obsahovala skutkové okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že skutok bol spáchaný organizovanou skupinou, avšak prvostupňový súd ich neprevzal do skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku, čo podľa obvineného znamená, že prvostupňový súd nemal tieto okolnosti vykonaným dokazovaním za preukázané, pretože v opačnom prípade by ich v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku obsiahol.

Rovnako tak podľa obvineného zo skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva ani jeho organizovanie trestnej činnosti (toto vyplýva len z právnej vety rozsudku), pričom doplnil, že podľa jeho názoru je vylúčené, aby bol skutok súčasne kvalifikovaný podľa § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. aj podľa § 212 ods. 4 písm. e) Tr. zák.

Obvinený v podanom dovolaní poukazuje aj na nesprávne právne posúdenie skutku podľa § 212 ods. 4 písm. a) Tr. por., pretože v skutkovej vete je použitý pojem „škoda“, ktorý je podľa neho pojmom právnym, definovaným ako reálny úbytok na majetku poškodeného, ujma na zisku, ktorý by poškodený získal alebo ujma na iných právach. Keďže bol pojem „škoda“ použitý v skutkovej vete rozsudku bez bližšieho určenia, o aký typ škody ide, nie je na základe neho možné kvalifikovať jeho konanie a on v podstate do dnešného dňa nevie, voči akej škode sa má brániť.

Nesprávna je podľa jeho názoru aj právna kvalifikácia skutku ako prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., pretože zákonným znakom je v tomto prípade spáchanie väčšej škody, t. j. škody presahujúcej čiastku 26.600,- eur, pričom súčet škôd na bankomatových zariadeniach, verejnom osvetlení a pod. túto škodu nedosahuje (dosahuje len škodu 18.324,85 eur).

Rovnako tak podľa obvineného neobstoí ani právna kvalifikácia skutku podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., pretože v právnej vete rozsudku sú uvedené obe alternatívy konania (neoprávnene vnikol a neoprávnene zotrval) a navyše, pri kvalifikovanej skutkovej podstate tohto trestného činu nie je uvedené, ktorou z foriem závažnejšieho spôsobu konania sa mal obvinený predmetného skutku dopustiť. Obvinený pritom poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 22. októbra 2013, sp. zn. 2 Tdo 49/2013, v zmysle ktorého „ak ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona počíta pri popise objektívnej stránky s viacerými možnosťami spáchania trestného činu, v odsudzujúcom rozsudku musí právna veta obsahovať len tú časť citácie dotknutého ustanovenia, ktorá zodpovedá súdom zistenému skutku.“ Na základe uvedeného je obvinený presvedčený o tom, že právna veta rozsudku prvostupňového súdu je formulovaná chaoticky, čo samo osebe naplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a je preto potrebné, aby bolo napadnuté rozhodnutie pre svoju zmätočnosť zrušené.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby najvyšší súd rozsudkom vyslovil, že uznesením krajského súdu z 8. novembra 2017, sp. zn. 4To/22/2016, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 317 ods. 1, § 319, § 2 ods. 1, § 119 ods. 2 Tr. por. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v jeho neprospech. Zároveň navrhol, aby najvyšší súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, rozsudok okresného súdu z 26. októbra 2015, sp. zn. 4T/66/2012, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa písomným podaním zo 6. júla 2018 vyjadril prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“), ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že rozhodnutia okresného súdu aj krajského súdu považuje za zákonné a správne, pričom konajúce súdy náležite vykonali dokazovanie vo vzťahu ku všetkým čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu, na ktorom mal obvinený S. D. účasť, vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. a odôvodnenie napadnutých rozhodnutí je zrozumiteľné a jednoznačné. Z tohto dôvodu sa prokurátor stotožnil s právnym posúdením protiprávneho konania obvineného, ako aj s uloženým trestom, pričom doplnil, že postupom konajúcich súdov nedošlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného, a to ani v prípravnom konaní, ani na hlavnom pojednávaní. Prokurátor sa nestotožnil ani s tvrdením obvineného o neprimeranej dĺžke trestného konania, pričom v tejto súvislosti poukázal na počet obvinených a počet protiprávných konaní, ktorých sa mali dopustiť. Orgány činné v trestnom konaní ako aj konajúce súdy urobili podľa prokurátora všetko pre urýchlenie ukončenie predmetnej trestnej veci, pričom podľa jeho názoru ani samotné takmer dvojročné väzobné stíhanie obvineného nemôže mať samo osebe vplyv na výšku uloženého trestu (navyše doplnil, že táto doba bude obvinenému započítaná do uloženého trestu odňatia slobody).

Na základe uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvineného S. D. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

K dovolaniu obvineného S. sa písomným podaním z 24. júna 2018 vyjadril aj obvinený S. Ď., ktorý sa vo svojom vyjadrení v plnom rozsahu stotožnil s dovolacími námietkami a uplatnenými dovolacími dôvodmi obvineného S. D., keďže podľa jeho názoru plne zodpovedajú stavu predchádzajúceho konania a postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdov.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., po tom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených

námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. [rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012]. Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Tr. por.

Uvedeným sa najvyšší súd riadil aj pri posudzovaní dovolacích námietok, ktoré obvinený podradil pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Tr. por. Pokiaľ ide o dovolaciu námietku obvineného týkajúcu sa zásadného porušenia jeho práva na obhajobu z dôvodu, že prvostupňový súd nevyhovel jeho návrhu na znalecké skúmanie duševného stavu svedka W. Ď. za účelom posúdenia jeho vierohodnosti, v súvislosti s ňou je potrebné poukázať na rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011, v zmysle ktorého „za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“ Zároveň platí, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Tr. por.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Tr. por. (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 116/2014)).

Návrh na doplnenie dokazovania spočívajúci v pribratí znalca na posúdenie vierohodnosti svedkov Ď. a J. predniesol obhajca dovolateľa na hlavnom pojednávaní 21. októbra 2015 (č. l. 3605 spisu), pričom tento návrh na doplnenie dokazovania bol prvostupňovým súdom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. na tomto hlavnom pojednávaní odmietnutý. Odmietnutý a odmietnutie vykonania dokazovania prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní aj odôvodnil (čo je zrejmé zo zvukového záznamu z tohto hlavného pojednávania). Otázkou hodnovernosti svedka W. Ď. sa pritom podrobne zaoberal aj v odôvodnení svojho rozsudku (pozri najmä str. 38 a 39) a s touto otázkou sa vysporiadal aj odvolací súd (pozri str. 19 napadnutého uznesenia).

Na základe uvedeného možno konštatovať, že s návrhom na doplnenie dokazovania sa prvostupňový súd a v nadväznosti na jeho rozhodnutie aj odvolací súd náležite vysporiadali. A ako už bolo uvedené vyššie, len samotné odmietnutie dôkazného návrhu strany, nemôže zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Treba zároveň zdôrazniť, že ani súčasťou práva na obhajobu, ale ani práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo obvineného na rozhodnutie v súlade s jeho návrhom, predstavami alebo očakávaniami.

Vo vzťahu k zvyšným dovolacím námietkam, ktoré obvinený podradil pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) Tr. por. a ktoré obsahovo spadajú pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., je nutné skonštatovať nesplnenie podmienky podľa § 371 ods. 4 Tr. por. por., podľa ktorej dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Tr. por. možno použiť iba vtedy, ak namietané

okolnosti, ktoré boli dovolateľovi známe už v pôvodnom konaní, tento uplatnil najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že nezákonnosť čítania výpovede obvineného K. X. z prípravného konania namietala v priebehu jeho výpovede na hlavnom pojednávaní iba obhajkyňa obvineného K. N., pričom dovolateľ ani jeho obhajca uvedenú skutočnosť nenamietali, a to ani priamo na tomto hlavnom pojednávaní, ani v neskoršom konaní. Splnenie podmienky predchádzajúcej námietky podľa § 371 ods. 4 veta prvá Tr. por. sa pritom posudzuje samostatne u každého obvineného a na konštatovanie jej splnenia je potrebné, aby bola v dovolacom konaní uplatnená okolnosť v skoršom priebehu konania skutočne vytýkaná, t. j. aby bola táto predostretá ako výhrada, a to samotným dovolateľom, nie napríklad iba jeho spoluobvineným či prokurátorom (pozri uznesenie najvyššieho súdu z 25. septembra 2017, sp. zn. 1 Tdo V 15/2016).

Rovnako tak obvinený ani jeho obhajca v priebehu konania nenamietali nezákonnosť vykonaných domových prehliadok [zápisnice o vykonaných domových prehliadkach na č. l. 618 - 790 spisu boli prečítané na hlavnom pojednávaní 30. apríla 2014 (č. l. 3363 spisu), pričom k týmto zápisniciam mal pripomienky iba obvinený N.], ani neoboznámenie príkazov na vykonanie domových prehliadok a v priebehu konania na prvostupňovom súde ani odvolacom súde nenavrhovali prečítanie návrhov na vydanie príkazov na vykonanie domových prehliadok, ani nenamietali neprečítanie týchto návrhov. Ani vo vzťahu k neoboznámeniu súhlasu s prehliadkou osobného motorového vozidla, založeného na č. l. 3275 spisu, či vo vzťahu k obvineným uvádzanému nezákonnému doručeniu príkazu na prehliadku jeho motorového vozidla nie je z predloženého spisového materiálu zrejmé, že by obvinený alebo jeho obhajca tieto skutočnosti niekedy v priebehu predchádzajúceho konania namietali. Splnenie podmienky podľa § 371 ods. 4 Tr. por. absentuje aj vo vzťahu k obvineným namietaným nezákonne vykonaným rekogníciám a nezákonne vykonaným previerkam výpovedí, ktoré boli oboznámené na hlavnom pojednávaní 30. apríla 2014 (č. l. 3363 spisu), rovnako tak aj vo vzťahu k obvineným namietaným nezákonne vedeným výsluchom svedkov W. Ď. a K. J. a nezákonne prečítaným výpovediam týchto svedkov z prípravného konania.

Z uvedeného je zrejmé, že vzhľadom na nesplnenie podmienky podľa § 371 ods. 4 Tr. por. nemožno tieto námietky v posudzovanej veci úspešne použiť.

Pokiaľ ide o námietky obvineného, ktoré uplatnil v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., dáva najvyšší súd do pozornosti, že prejudiciálna otázka vedená na Súdnom dvore pod sp. zn. C-510/2017, predložená Okresným súdom Bratislava II, sa týka výkladu čl. 4 rámcového rozhodnutia 2004/757/SVV, ktorým sa stanovujú minimálne ustanovenia o znakoch skutkových podstat trestných činov a trestov v oblasti nezákonného obchodu s drogami, čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii, čl. 82, 83 a 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 a 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie v kontexte § 172 ods. 3 Tr. zák., ktorý neumožňuje vnútroštátnemu súdu uložiť trest odňatia slobody v rámci spodnej hranice trestnej sadzby v nižšej výmere než 15 rokov. V prejednávanej veci však nebol obvinenému S. D. ukladaný trest v rámci trestnej sadzby uvedenej v § 172 ods. 3 Tr. zák. (pre takto kvalifikovaný trestný čin sa voči nemu ani nevedelo trestné stíhanie), ale v rámci trestnej sadzby podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. (trestná sadzba najprísnejšie trestného činu). Dovolať ale vo vzťahu k zločinu krádeže podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. neoznačil žiadne ustanovenie primárneho práva Európskej únie, s ktorým by mala byť táto vnútroštátna úprava v rozpore, pričom len samotný ním namietaný nesúlad tohto ustanovenia s čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie by nezakladal právomoc Súdneho dvora rozhodovať o takto formulovanej a predloženej prejudiciálnej otázke (porovnaj uznesenie Súdneho dvora zo 17. júla 2014, Široká, C-459/13, EU:C:2014:2120, body 14-27). Jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania a iniciovanie konania o prejudiciálnej otázke tak nie je vecne opodstatnený.

K obvineným namietanej neprimeranej dĺžke trestného konania a jej nezohľadnení konajúcimi súdmi pri výmere trestu je potrebné uviesť, že neprimeraná dĺžka trestného konania môže odôvodňovať postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č.

10/2011). Primeranosť dĺžky konania sa vždy posudzuje s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, pričom súd pri posudzovaní berie do úvahy skutkovú, právnu a procesnú zložitosť prípadu, ako aj správanie štátnych orgánov a účastníkov konania (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Masár proti Slovenskej republike z 3. mája 2012, č. 66882/09, bod 23, vo veci Kemmache proti Francúzsku z 27. novembra 1991, č. 12325/86, 14992/89, bod 60 alebo vo veci Pélissier and Sassi proti Francúzsku z 25. marca 1999, č. 25444/94, bod 67). Zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejneného v Zbierke pod č. 5/2011 však vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Tr. zák. (resp. § 40 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. resp. § 40 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny dovolací dôvod.

Z uvedeného je zrejmé, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je v predmetnej veci naplnený.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený namietal nesprávne právne posúdenie skutku ako spáchaného organizovanou skupinou z dôvodu použitia pojmu „spáchaný organizovanou skupinou“ v skutkovej vete rozsudku. K tomu je potrebné uviesť, že obvinený v rámci svojej argumentácie v podanom dovolaní neuviedol, ktoré ustanovenie Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iného právneho predpisu by vylučovalo používanie právnych pojmov v skutkovej vete rozsudku, pričom uvedené nevylučuje ani ním uvádzané rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015, v ktorom sa práve naopak v tejto súvislosti uvádza „skutková veta (popis skutku) nie je totožná s právnou vetou a spravidla nepoužíva terminológiu právnej vety (teda terminológiu dotknutého zákonného ustanovenia), aj keď sa niekedy použité výrazy a formulácie skutkovej a právnej vety nevyhnutne prekrývajú (zhodujú).“ V tejto súvislosti sa žiada dodať, že v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu je okrem použitia pojmu „spáchaný organizovanou skupinou“ opísané aj konanie organizovanej skupiny, vrátane rozdelenia úloh jednotlivým členom skupiny. Konkrétne W. Ď. a K. J. a obvinení K. X. a S. Ď. boli tzv. „stojky“ a obvinení S. D., S. Š., O. S. a A. D. v skutku popísaným plánovitým a koordinovaným konaním vykonali samotnú krádež, resp. sa o ňu pokúsili. Takáto deľba úloh nepochybne zvyšuje pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu (§ 129 ods. 2 Tr. zák.). Preto ani táto dovolacia námietka obvineného nie je dôvodná a nemôže zakladať naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Na druhej strane dovolacia námietka obvineného S. D. týkajúca sa nesprávnej právnej kvalifikácie skutku podľa § 212 ods. 4 písm. e) Tr. por. je dôvodná, keďže v popise skutku, za ktorý bol dovolateľ odsúdený nie je žiadnym spôsobom vyjadrené, že by ich spáchanie mal zorganizovať práve on. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., pod ktorý namietané nesprávne právne posúdenie skutku podľa § 212 ods. 4 písm. e) Tr. por. obsahovo spadá, však nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného (§ 371 ods. 5 Tr. por.). Z tohto pohľadu je v predmetnej veci podstatné, že ani prípadné vypustenie právnej kvalifikácie konania obvineného podľa § 212 ods. 4 písm. e) Tr. zák. by zásadným spôsobom neovplyvnilo postavenie dovolateľa, keďže jeho konanie by bolo aj naďalej právne kvalifikované podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty § 212 ods. 4 písm. a), b) Tr. zák.

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia skutku ako zločinu krádeže podľa § 212 ods. 4 písm. a) Tr. por. z dôvodu, že v skutkovej vete je použitý pojem „škoda“ bez jeho bližšieho určenia, dovolací súd poukazuje na to, že v popise skutku je jednoznačne vyjadrené, aký druh škody poškodeným v dôsledku konania obvinených vznikol, konkrétne v bode 1) vznikla škoda krádežou hotovosti vo výške 61.010,- eur, poškodením zariadenia vo výške 2.500,- eur, poškodením vchodových dverí vo výške 33,- eur, poškodením 3 ks verejného osvetlenia a káblovej obecnej televízie škodu vo výške 300,- eur, poškodením bankomatu vo výške 8.182,22 eura,

poškodením telekomunikačného vedenia vo výške 588,05 eura, krádežou rebríka vo výške 39,83 eura a poškodením visiaceho zámku vo výške 4,78 eura, a v bode 5) vznikla škoda na zariadení poškodením poplašného zariadenia vo výške 30,77 eura a na bankomate vo výške 6.640,20 eura. Je preto zrejmé, že ani táto dovolacia námietka obvineného nie je dôvodná a tvrdenie dovolateľa, že do dnešného dňa nevie, voči akej škode sa má brániť, je krajne účelové.

Nedôvodná je i dovolacia námietka obvineného vzťahujúca sa k nesprávnej právnej kvalifikácii skutku ako prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., v rámci ktorej obvinený tvrdil, že zákonným znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty je v tomto prípade spáchanie väčšej škody, t. j. podľa jeho názoru škody presahujúcej čiastku 26.600,- eur, pričom súčet škôd na bankomatových zariadeniach, verejnom osvetlení a pod. túto škodu nedosahuje (dosahuje len škodu 18.324,85 eura). Vo vzťahu k uvedenému treba zdôrazniť, že väčšou škodou sa podľa § 125 ods. 1 druhá veta Tr. zák. rozumie škoda dosahujúca najmenej desaťnásobok malej škody, t. j. prevyšujúca sumu 2.660,- eur, nie 26.600,- eur, ako to uvádza obvinený v podanom dovolaní. Ak by totiž škoda prevyšovala sumu 26.600,- eur, išlo by už o značnú škodu (§ 125 ods. 1 tretia veta Tr. zák.), ktorá by odôvodňovala kvalifikáciu konania obvineného ako zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 3 písm. a) Tr. zák. Konanie obvineného tak bolo správne právne kvalifikované podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., keďže ním došlo k spôsobeniu (iba) väčšej škody.

Napokon, obvinený v podanom dovolaní vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. namietal aj nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku ako prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., pretože v právnej vete rozsudku sú uvedené obe alternatívy konania (neoprávnene vnikol a neoprávnene zotrval) a navyše pri kvalifikovanej skutkovej podstate nie je uvedené, ktorou z foriem závažnejšieho spôsobu konania sa mal obvinený predmetného skutku dopustiť. K tomu možno uviesť, že na jednej strane je pravdivé tvrdenie obvineného o tom, že právna veta musí obsahovať len tú časť citácie dotknutého ustanovenia, ktorá zodpovedá súdom zistenému skutku, avšak na strane druhej, aj zo samotného rozsudku najvyššieho súdu z 22. októbra 2013, sp. zn. 2 Tdo 49/2013, na ktorý obvinený v podanom dovolaní v tejto súvislosti poukazuje, je zrejmé, že táto okolnosť sama osebe nie je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia, a to v dôsledku aplikácie § 371 ods. 5 Tr. por., keďže zistené porušenie zákona pri právnej kvalifikácii skutku zásadne neovplyvnilo jeho postavenie.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného S. D. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.